

NEDJELJA CARITASA 11.-12. 2016.

GOSPODIN OSTAJE VJERAN DOVIJEKA

Ps 146, 6c

Poslanica 3. nedjelje došašća – 11. prosinca 2016.

„Gospodin ostaje vjeran dovijeka“ Ps 146, 6c

Drage sestre i braćo u Kristu!

Slavije treće nedjelje došašća – koja se u našoj domovini obilježava kao Nedjelja Caritasa – proslavit ćemo pod geslom psalmista: „Gospodin ostaje vjeran dovijeka“ (Ps 146, 6c).

Ovogodišnju Nedjelju Caritasa slavimo nakon što smo zatvorili „Svetu vrata“ Jubilarne godine milosrda koju je Papa proglašio s nakanom da se Crkva vježba u tome da bude kao „majka puna ljubavi; strpljiva, srađna, potaknuta suočavanjem i dobrotnom prema svojoj odvojenoj djeci.“ Zatvaranjem Svetih vrata u našim katedralama i svetištima nipošto nisu zatvorena vrata Božegog milosrda, nego se nadamo da su još više otvorena. Svima nama koji gradimo živu Crkvu to je poziv koji ostaje odzvanjanju u sreću, da se odazovemo na Božji poziv vjernosti koja se pokazuje time što ćemo biti Njegovih vjerni i marnljivi suradnici na Zemlji. Svaki put kada se zaузmemo za neki čin kojim se potvrđuje, čuva ili briani dostoјanstvo čovjeka, života, pravo na slobodu, jednakost, svaki put kada skupimo hrabrosti da se uspravimo nepravdi, kada zaštitimo nerodene, slave, nemocne, bolesne, neuke, potlačene, onda svjedočimo da smo vjernici, da smo Božiji suradnici. To su uspjesi kojima ćemo se najviše radovati, ali oni ne dolaze olako. Oni zahtijevaju da ozbiljno shvatimo kako se cijelovo oствarujemo na području duhovne baštine koju nam je Isus ostavio i na području naše profesije, zanimanja kojim si zaradujemo svakidašnji kruh. To dvoje u uzajamnom su međuvjersnosti. Svaka profesija pridonosi, na različite načine, oствarivanju svog životnog zvanja ili poziva. Upravo po načinu na koji se pripremamo za vršenje svoje službe vidljivo je s koliko se mara, ustajnost i strpljivost pripremamo i za ostvarenje poziva na ljubav. Ta vježba, taj odgovor za aktiven društveni život, za produbljivanje znanja o vjeri u kojoj su nas krstili roditelji, za duhovni rast, počinje kod kuće, u obitelji. Ustrajati na takvom putu nije jednostavno. Današnje društvo nameće obmanu kako je moguće „uspjeti“ na lagan i jeftin način, kroz razma „snaženja“, kako je zapravo jedino tako moguće doći do velikog materijalnog bogatstva koje jameći priznanje, status i si-tuiranost. Je li to ostvarenje poziva čovjeka kao Božjeg suradnika? Je li nas Isus hodajući po ovoj našoj Zemlji tome učio?!

Život nije samo dar, nego i talent koji nam Bog daje da surađujemo s njime. Na nama je da taj dar ne zakopamo prepustivši se uživalačkom shvaćanju i načinu života, gledajući samo vlastiti interes. Kada na kraju našeg vremena stanemo pred Boga, pitat će nas kako smo suradivali s njegovim talentima, koliko smo drugih talenata stekli, što smo činili za druge? Sudit će nas, tako vjerujemo, po riječima, djelima, propustima, po strpljivosti i ustrajnosti, po vjernosti njegovoj Riječi.

Kao uzor na tom putu vjerne suradnje s Božjom milošću imamo mnoge proroke, svece, pa i one naših dana. Osobit uzor može nam biti Majka Tereza. U rujnu ove godine blažena Majka Tereza, „neumorna djelatnica milosrda“, kako je o njoj govorio papa Franjo, proglašena je svetom. Što to znači na nas vjernike? To znači da je baš svatko od nas, koji smo po krštenju usrasli u Krista, odgovoran da bude „sol i svjetlo“; to znači da svakim djelom telesnog ili duhovnog milosrda, kojeg iskažemo prema braći i sestrama, onima kojima su nam blizu, ali jednakako tako onima koji su nam daleko, svjedočimo da je Krist ŽIVI! Djelima konkretne ljubavi svjedočimo da smo mi živi, da naše srce nije otvrdnulo, da u našim rukama ima snage pridići drugoga, da u našem umu postoji svijest odgovornosti i dužnosti da budemmo glas onih koji žive na marginama društva. Nadahnjivati se uzorom onoga što je ta žena, mala rastom, a u velikom duhom činila za svoga života, nastavljajući djelovati u istom tom duhu, znači oduprijeti se malodušnosti, slabostima, grijehu. To znači nadilaziti udobnosti svijeta u kojem živimo i suočiti se s gladnjima, osromobranima, onima bez posla, bez plaće, bez prava na obrazovanje, bez krova nad glavom, bez odgovarajuće medicinske skrbki, bez mogućnosti za jednake prilike. To znači opredjeliti se za očuvanje dostoјanstva svakog ljudskog bića od začeća do naravnice smrti. To znači boriti se da svatko dobije svoju priliku. To, dragi vjernici, znači živjeti tako da je jedini kriterij djelovanja besplatna ljubav, oslobođenja svake ideologije i svih vezanosti, pružena svima bez razlikovanja jezika, kulture, rase ili religije. Sve to, kolikog god se čini nemoguće ili preteško – moguće je! Moguće je ako se učini prvi korak, pa onda još jedan, i još jedan, kada se koraci nižu. Upravo tako je svoj put započela i njime hodila sveta majka Tereza. Ona je običavala reći: „Možda ne govorim nijihov jezik, ali se mogu nasmiješiti“, a da bi se nekome nasmiješili potrebno je pogledati onog drugoga u oči, istinski pogledati u oči, prepoznati čovjeka, brata, sestru, i od tog susreta po pogledu koji slijedi smješak ohrabriti se za prvi korak na putu usavršavanja u djelima konkretne ljubavi.

U godini, koja je pred nama, ustrajmo na putu obnovljenog i osnazenog milosrda. Molimo, braćo i sestre, da znamo ostati vjerni Gospodinu! Amen.

† mons. Josip Mrzljak
predsjednik Hrvatskog Caritasa

Hrvatski
Caritas
www.caritas.hr